

tage Sagen paany under Overveielse, og til at afgive en Tillægsbetænkning, hvorefter der vel fremtidig for Meddelelsen af Bevilling til Brændevinshandel skulde betales en betydelig høiere Kjendelse end hidtil, men derimod den aarlige Afgift for Bevillingens Afbenyttelse i det Vesentlige skulde forblive usorandret, hvorhos det, i Lighed med hvad der efter Loven af 3die Marts 1860 gjælder angaaende Bevilling til at udskjænke Brændevin, blev foreslaaet, at Bevilling til Brændevinshandel fremtidig kun skulde meddeles for visse Aar ad Gangen og derefter fornyes, dog mod et modereret Gebyr. Ved Sagens endelige Behandling i Lagthinget vedtoges det imidlertid at foreslaa, at baade Kjendelsen og den aarlige Afgift forhøiedes hver især til 500 Kr. At den aarlige Afgift saaledes er foreslaaet forhøiet er navnlig motiveret ved at de Handelnde paa Sudersø, som ovenfor bemærket, ikke have deltaget i det omtalte af de øvrige Kjøbmænd foretagne Skridt og at det derfor er anset nødvendigt ved en forhøiet aarlig Afgift at søge Brændevinshandlerne indskrænkede paa den nævnte Ø, medens det, efter hvad der er oplyst om den store Fortjeneste, der paa Færøerne høves af Brændevinshandelen, paa den anden Side maa antages at den foreslaaede Afgift ikke paa nogen Maade vil trykke de Handelnde paa de større Handelspladser.

Uagtet det navnlig har været Bestemmelserne i § 1 i Loven af 3die Marts 1860 angaaende de almindelige Bevillinger til Brændevinshandel, der have givet Anledning til Misbrug, og det samme ingenlunde kan siges om Bestemmelserne i Lovens §§ 2 og 3 angaaende Bevillinger til at udsælge Brændevin fra Skib og til at udskjænke Brændevin, i hvilken Henseende bemærkes, at der aldrig har været meddelt nogen Bevilling til at udsælge Brændevin fra Skib og at kun een Person har Bevilling til Brændevinsudskjænkning, har man dog anset det for rettest, at ogsaa Afgifterne paa disse Bevillinger forhøies, ligesom det maa anses stemmende med Hovedprincippet i Lovudkastet, at Bevilling til Brændevinshandel fra Skib kun kan benyttes paa de Steder, hvor Brændevinshandler ere etablerede.

Bestemmelsen om at vedkommende kommunale Forstanderstabs Erklæring bliver at indhente forinden de i Forslagets § 1 ommeldte Bevillinger meddeles, er i Overensstemmelse med Lov om de færøiske Landkommuners Styrelse af 28de Februar 1872 § 32, og den særlige Regel, der er

givet i Paragrafens Slutning, er begrundet i de førnævnte særegne Forhold paa Færøerne.

Til § 3.

Med Hensyn til den i denne Paragraf foreslaaede Fordeling af Afgifterne bemærkes, at Lagthinget i et af Amtmanden varmt anbefalet Andragende har, under Henviisning til de stedsfælgende Krav, der stilles til Amtets økonomiske Fond, Amtssattigkassen og Amtsrepartitionsfonden, anholdt om, at det maa udvirkes, at der af Brændevinshandelen m. m. paa Færøerne ikkun skal svares det samme Beløb til Statskassen som efter Lov af 2den Juli 1870, indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel, svares i det øvrige Kongerige, saa at den overskydende Del af Afgifterne kommer Derne selv tilgode.

Dette Andragende har Justitsministeriet, efter om Sagen at have brevet med Finansministeriet, der ikke har fundet Noget at erindre imod at den ordnes paa den anførte Maade, troet at kunne tage til Følge. Til nærmere Oplysning om det Lab i Indtaagt, som Statskassen herved vil lide, skal man derhos under Henviisning til Forslaget til Finanslov for 1876—77 § 8 I 3, hvorefter Statskassens Andel af Afgifterne af Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning paa Færøerne er anslaaet til 2,600 Kr., bemærke, at Amtmanden antager, at Brændevinshandlerenes Antal, saafremt nærværende Forslag bliver til Lov, vil reduceres til 11, hvorefter Statskassens Indtaagt af 11 Bevillinger til Brændevinshandel samt af 1 Bevilling til Brændevinsudskjænkning vil udgjøre 240 Kr.

Til § 4.

Den i Paragrafens 1ste Punktum optagne Undtagelse er motiveret ved at forskellige Spirituosa, saasom Likører, Rom, Cognak osv., undertiden indføres paa Halvflasker.

Saaavel Lagthingsudvalget som Amtmanden have lagt særdeles Vægt paa den i Paragrafens sidste Punktum optagne Bestemmelse og navnlig fremhævet, at det paa Grund af de særegne Forhold paa Derne vil være saa godt som umuligt at forebygge en Omgaaen af Loven, saafremt et saadant Forbud savnes.

Til § 6.

Bestemmelsen i denne Paragraf er overensstemmende med § 8 i Lov af 2den Juli 1870.